

PERIÓDICH VERMELL

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

DOS QUARTOS DE LO NÚMERO SUJETO A TRIMESTRE EN SPANYA Y VUT REALS. LO NÚMERO SUJETO A DOS QUARTOS DE UNIÓ POSTAL SE TZE REALS. TRIMESTRE EN NÚMERO SUJETO A DOS QUARTOS

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Ronda de l' Universitat, 96. BARCELONA

LOS COLABORADORES NO SE FAN SOLIDARIS. MES QUE DE LAS APERTURAS EN MEMBRAS EN LOS ESCRITOS FIRMADOS EN EL S. SOLS LA REDACCIÓ ES RESPONSABLE DE LO QUE NO VA FIRMAT

Lo N.º 21 de La Tramontana aparegué per extraordinari lo dia 23

L' HEREU Y LA PUBILLA

¡Qui més felissos qu' ells! ¡no haber de tenir cap mal de cap, fent la vida del burgés pe 'l que veu al doler far niente y sense estar condemnats com nos passa á nosaltres y á tothom que te cara y ulls á haber de menjar per viure!

No hi ha situació comparable á la seva; se enveja la sort del camalleó que diuen s' alimenta del ayre, doncas ells ni 'l treball de buscar aspirant, aquest menjar tan impalpable, s' han de pendre; per aixó, y perque no 'ls hi entri moscas, duhen la boca tancada.

¡Tant de bo que 'ls nostres governants, particularment los actuals, fossin tan sobris y tan baratos de mantenir! no 'ns veuriam ab los apuros en que hem de veurens, ni de segur vindrian com venen l' una darrera l' altre, á estil de grans de rosaris, aixó que n' anomenan irregularitats...

Ell en particular, l' hereu, es tranquil y de tan bona pasta, com puga serho lo marit més despreocupat. No es que 'l dictat de sabatassas l' hi escaygui, pero no 's capfica poch ni molt en lo que dirán, y deixa que la seva dona estreni vestits y joyas sense cuidar-se en lo més mínim de ahont surten los diners, ni qui ho paga, ni qui ho queda á deure. Ell lo que se es que no ha de ficarse la má á la butxaca, ni preguntar quant val, ni que per més inglesos que ocasioni la ostentació de boato y luxu de ella, á n' ell no l' han de perseguir per res, ni tan siquiera preguntarli si 'n vol sortir responsable.

Molts n' hi ha que fan com ells, uns sense saberho, d' altres fent los ulls grossos, y tampoch ne faltan que hi convenen de be á be; per aixó la seva conducta respecte al particular no es cosa del altre mon, lo que es més de admirar es que permeti vagt un qualsevol á vestirla, y ahont? en los baixos de Casa la Ciutat, en un magatzemot que 's converteix malament en un tocador, y tan mal tapat, que per part de fora,

per la plassa de Sant Jaume, qualsevol bordegás, per entre las esclexas de las fustas ó 'ls forats de las estoras que fan de cortinatjes, puguin véurela en camisa y fins en sense si s' escou á mirarhi avans de que l' hi fiquin, ja que es una dona que res fa, y hi tenen de fer.

Tan poch mirament lo que enuran molts, creyenthi veure una indiferencia que no existeix. L' home estarà ben segur de la seva muller, y no hi dona cap importancia y no mira prim, perque no vol que á mitja edat l' hi passés lo cas de no véurehi y habersen d' anar ab la guitarra sotá l' aixella venent historias y relacions verídicas de terribles desgracias y horrorosas tragedias.

Que l' estima ó que al ménos ho sap ferho veure lo que 's diu de valent, está á la vista de tothom. D' ensá que 'l tenim á Barcelona ningú l' ha vist donar un pas sens ella, sempre l' un detrás del altre, allá ahont va 'l cos va l' ánima. Vejám que se citi un matrimoni semblant, no se 'n trobará cap, no, per més que 's busqui.

Aquestos dias ja 'ls haurán vist pe 'ls nostres carrers. Ell vestit á la negligé ab un pergami enrotllat á la má, que á la quenta deu esser lo títol de nombrament d' hereu, perque may lo deixa, y ella, la Pubilla, rumbejant la seda y 'l faill, adornada ab gust y elegancia y conforme á l' últim figurí vingut de París, ben pentinada y plena de polvos y coloret, que si be no n' ha de menester se 'n posa per pura galanteria, ja que imitantla en tot y per tot las barceloninas, si no se 'n posés se trovarian en un verdader compromís, que ella, per no quedarhi malament, vol evitalshi.

Be es cert que la seva existencia se pot dir que queda reduhida á una setmana, pero ¡quina setmana! Ovació darrera ovació, voltats per la maynada, seguits dels grans ab escusa dels petits, obrintse pas per entre la multitud, aclamats de desde 'ls balcones y finestras, seguint lo seu camí alfombrat de flors, contemplats pe 'ls joves ab lo dols sorris de la esperansa y pe 'ls vells ab l' amarga rialleta del recort, y música, y crits y bullici, y espansius é infantils vivas.

La felicitat no es duradera, ja se sab, y costa molt de obtindre; á cambi de una sola setmana de no interromputs triunfos los en tocan cinquanta una de permaneixer tancats en un quarto fosch de las golfas, abandonats de tothom y tenint per única companyia alguna atrevida rata, que es fácil que sense mirament de cap classe gosi aplicar lo seu morret y consecutivament las sevas dents en lo més sortint de son rostre, convertintlos en lo segona edició de aquell célebre cabecilla que l' hi deyan lo nas ratat.

Qui pogués sapiguer la conversa que mentres dura l' ostracisme forsós á que se 'ls condemna sostenen los dos esposos... Y ¡qué deuben dir y pensar quan allá dalt arriban los murmulls dels escándols que á baix promouhen los pares de la patria? Res, qué han de dir, sino que sempre, per més que no vulguin, tenen de sentir las trampas.

Y ab quin gust no han de llegir las gacetillas que 'ls hi dedican los diaris, en particular lo més antich, que ve á ser per ells lo que era avans don Víctor pera Barcelona, lo seu cronista.

Hem dit més amunt que ells en res se capficcan, que cap cosa 'ls amohina; nos en retractém. Son espanyols y per conseqüencia son polítics. Fins á cert punt no obstant, fins á tot lo que te que veure en l' ajuntament. Natural; com que de que siga l' un ó altre dependeix el que surtin la setmana de Corpus ó que la passin al quarto fosch com las restants del any, los preocupa en gran manera la elecció.

A 'n aquest fi, quan sapigueren la pujada de en Rius y Taulet varen ballar de contents, perque tingueren segura la sortida anyal y potser alguna altre més y tot, perque 'l tal es un senyor que per mica que puga las festassas y 'ls bolados van endoyna.

Ara fa poch varen tenir tant l' Hereu com la Pubilla una decepció: se creyan que l' arcalde se 'ls hauria emportat á Madrit á las festas de Calderon en companyia dels dos regidors y dels sis municipals de caball.

Están disgustats marit y muller perquè se 'n refiaven de aquest obsequi, y se 'n refiaven com á compensació y agraïment, perquè segons se diu, quan se firmava, al estar á punt de anar de tomballons en Fontrodona y 'ls seus, aquella exposició demanant que 's nombrés arcalde al actual, tant lo gegant com la gegantesa varen posar en joch totes las sevas influencias y relacions pera arreplegar firmes que valguesin la pena per la seva importancia.

Rosendo ARÚS y ARDERIU

LA NIT DE SANT JOAN

A MON AMICH ANDREU SOLÁ

Tot l'any espero ab desitj de sant Joan la *verbena*, aniversari amorós

que fa minvar moltes penas.

Be hi ha la nit de Nadal, be hi ha la nit de sant Pere; pero cap m'agrada tant; aquesta es la més alegre.

M'agradava sent baylet, perquè feya molta gresca saltant ab delit los fochs, tirant cuets, fentne ximplesas, que tot estava permés per' divertirs' l'infantesa. Be bent tragos de vi blanch; ves qui es que no está alegre! sentint aquelles cansons; ¡qui no renyeix ab las penas! aquesta nit ningú dorm... fora d'aquells que no vetllan; ¡ves qui es que dormirà! si algú dorm es un *pastera*, que serveix pera pastar las cocas per los que vetllan. Aquí, ballan los fadrins; allà, ballan las donzellas; los uns, fan lo *joch dels muts*; los altres, fan *jochs de prendas*; uns, aixecan cantirets si 'ls agrada l'aygua fresca; altres, troban millor gust bebent gotets de barreja: vaja, no té sanch al ull lo qui no fa *Noche-buena*.

Aquesta nit, es sabut que passen cosas molt crespas; uns se curan tots los mals rebejantse per las herbas; altres que estavan ben bons, al veure certas ninetas agafan uns mals estranys, que ni 'ls metjes los entenen; las noyas teñen virtut, en una nit com aquesta, per' coneixe 'l seu promés encara que hagi de neixe; saben si n' es guapo ó lleig, si té diners ó miseria, si será sempre constant —per l'estil que ho será ella,— si es per desgracia mitj sant, ó bé per sort calavera; y saben l'*historia* d'ell escrita á tall de *novela*.

Ab aixó avuy que soch gran m'agrada tant eixa festa com m'agradava sent xich, perquè sempre es la mateixa: s'entent, la mateixa no, que cada any es diferenta; vull dir que sempre es igual l'alegría ab que 's celebra. Y ¿com no 'm te de agradar si l'any passat, per sort meva, vaig firarme en eixa nit de una resplendent *Estrella* que no te en lo cel rival ni comparansa en la terra?

Vull cantar á tota veu, ja que no puch ab orquesta, las glorias d'aquesta nit, las gracias d'eixa *verbena*. Y fins si arribo á esser vell, com ara y en l'infantesa, pagaré sempre un tribut junt ab los meus nets y netas, á la nit de ma ilusió, á la bella entre las bellas, á la que tants trovadors han cantat sas maravellas.

Puig ni la nit de Nadal, ni tampoch la de sant Pere, no valen ni may valdrán tant com aquesta *verbena*.

A. FARIGOLA

Lo dubtós setmanari *La Campana de Gracia* deu recordarse que á buen callar llaman *Sancho* y que en boca cerrada no entran moscas, y fa 'l sort, lo cego y 'l mut, com si fos un empleat espanyol.

Bon sistema; qui no vulgui caure que s'ajegui y qui vulgui la rahó sempre, que calli quan no 'n tingui.

En lo seu últim número no resa gens ni mica del *cert* periódich. ¿Qué dich gens ni mica? Sí, una mica, que 'ns ha recordat alló de que qui te gana somia pa. En la *correspondencia particular*, com si diguessim desde la barrera, diu dirigintse á un pseudónim, que «no va aceptar» la polémica en absolut (?); per lo demés, —afegeix,— «lo nostre contrincant no 's proposa» res més que sortir de l'obscuritat en que 's troba y veure si tira algunas setmanas més...»

¡Ay carat! velshiaquí que 'l *dubtós* periódich sab una pila de cosas de casa que nosaltres mateixos ignorabam. ¡i'ns haurá vist la bossa!

Per altre part, ja veim que 's pot aceptar y no aceptar á la vegada; segons *La Campana* se pot dir sí en absolut y sí á secas, que vol dir «faré després lo que vulgui.» ¡Vaya unas tragaderas, mestressa!

¿Y alló de sortir de l'obscuritat? ¿Que no teniu vehins que 'us alabin, oh senyora *Campana*, que ho heu de fer vos mateixa?

¿Que no sabeu lo que 's diu á tot aquell que s'alaba á sí mateix?

¿Y qué 'n dirém de lo de tirar algunas setmanas més?

Escolti, senyora federal arrepentida: ¿que 's pensa que no tenim més móvil que fer negoci ab lo periódich? Donchs va molt equivocada; ab las ideas creyém que jamay s'hi deu haber de fer comers. Si vosté parla per experiencia, aixó es diferent; quedis ab la recepta.

Per avuy l'hi dirém que á LA TRAMONTANA l'hi quedan molts dias, molts, mentres siga *La Campana* y no 'l fiscal qui senyali lo temps de vida que l'hi resti.

¡Encara rebréu més de una dotzena de catxetas del vent ampurdanés, mestressa!

Lo present número de LA TRAMONTANA ve á ser l'ordinari que tenia de sortir la setmana passada, en que 's doná per extraordinari lo que tractava única y exclusivament de la *polémica* ab *La Campana de Gracia*.

De consegüent, lo dissapte sortirá 'l número que correspont á la present setmana, essent de regalo pe 'ls suscriptors, lo donat com á extraordinari.

A pesar dels desitjos de *La Campana*, encara 'ns queda alé y humor per regalar números.

Y lo que anirás veyent, germana *dubtosa*.

Ja s'han acabat las professons.

Las trampas, gegants, venedors de caramelos y de ginesta, beatas rancias, colegials rissats, capellans satisfets, cerers gojosos, joventut católica estufada, vells escarrancits, militars cremats, assistents rabiant, bomberos en ridícul, veteranos fent riure, homes tocant lo violon y músichs que voldrian tocá 'l dos, arregladors fent lo maco y 'l tonto, pendonistas resignats y pendons tots plegats y lastre pera la fabricació de carcundas... ja han plegat lo ram.

Lo sentit comú, los carreters, los camálchs, los lliberals de senderi y la civilisació respiran un xich mes.

Ja no troban qui 'ls impedeixi 'l pas pe 'ls carrers de Barcelona.

Tot aquell xibarri que mogueren los católics de Fransa ab motiu de la mort del sabi racionalista Littré y de sa *conversió* á última hora, es á dir, quan ja ¡no l'hi quedavan sentits, sembla que 's va tornant aygua poll.

Ara resulta que 'l capellá que deyan que 'l va batejar no ha volgut carregar ab lo mort, y diu que ell no va fer semblant cosa.

Després de tanta fassessia trobarém que 'l més calent haurá sigut l'ayguera.

Lo *Correo Catalan* publicava l'altre dia un parell de *anécdotas* per las quals se proposava probar que dos morts, com qui escriu una carta del altre mon, habian donat senyals certas de ser l'un al cel y l'altre al infern.

Aixó no es res comparat ab lo del catedrático de Tarragona, que ab las sevas *matemáfegas* ha descubert las horas que hi ha de la terra al infern.

Lo millor dia ja estich veyent dels católics que 'ns contan quantas tabernas, fondas y cafés s'hi troban pe 'ls camins del cel y del infern, perquè las ánimas, al anarhi, pugan fer pa y trago.

Será un nou modo de fer propaganda.

A Marsella n'hi ha hagut una de trenta mil diables.

Entravan las tropas espedicionarias de Tunés, y 'ls francesos, per alló de las glorias de la mare patria, estavan més entussiasmats y contents que un xicot mirant l'ou com balla.

Y vetaquí que uns quants italians, pe 'l sol fet de que la seva patria, ó més ben dit lo seu govern, no veyia ab bons ulls lo resultat de la expedició tunecina, xiularen á las tropas y als francesos que s'entussiasmavan.

No tingueren mala xiulada.

S'empipan los uns y atropellan als altres; los altres se defensen y també fan mal, s'arma la gresca, y ja tenim una infinitat de personas que sense com va ni com costa se destrossan mutuament pitjor que salvatjes.

Y aixó que entre Italia y Fransa, que son de 's nacions vehinas y amigas unidas per identidat de rassa, han reinat sempre grans motius de simpatías.

Y donchs ¿per qué han fet aquesta etzegallada? dirán vostés.

Molt senzill. De tot aixó 'n te la culpa alló que 'ls conservadors de tota mena ho estiman com una gran virtut: l'amor á la patria.

Si ademés del amor al reconet en que varem neixe tinguessim l'amor á la Humanitat, patria de tothom, no 's tindrian que deplorar escenas com la de Marsella, ni 's podrian fomentar los odís de pobles y rasses que tan be venen á tots los tirans pera conseguir lo fi de sos ambiciosos propósits.

COMUNICAT

Senyor Director de LA TRAMONTANA

Molt y molt senyor meu: T'hi agrahiria qu'en lo seu apreciable semanari, aquest comunicat volgués posarhi; si aixís fos, la ocasió aprofitaria per prestarli 'ls serveys que jo podria.

Si fossim en los temps que jo manava, no'l tractaria aixís, vull dir, ab finesa... suplicantli... m'ententant ab fieresa; ab un *orden y mano* l'obligava... pro com que ara estich mort, no puch dir fava.

¡Qué hi faré! Es aixís, avans jo hi era, y ara no menjo res, un altre mana, si be es vritat que 'ls morts no tenim gana.... Pro ma carta 's va fent ja cansonera; donchs vaig á comensar ab ma fatlera.

S'exaspera ma sanch (y aixó que es blava); quan hi penso ¡Deu meu! ¡quin respecte! aixó de no guardarme cap efecte me subleva... Mes ¡ay! si jo manava á tot l' Ajuntament lo cap tallava.

Estich frenétich... si... no se 'l que 'm passa. Mes vull esser concís y vaig á ferho, la causa vaig á dir del desespero de que estich posseít, que 'l cor m' abraza. La dona 'm diu: «¡Quin micó!» aixó ja es massa.

Donchs es lo cas que á un ninot vesteixen ab mon trajo de rey, manto y corona, l'hi posan una cara ben bucona, pro seria, com la meva, y l'enllesteixen; ni méis ni menys que á mí mateix lo deixan.

¡Si ara tingué l' instant de revivalla, als ingrats empaytava desseguida! ¡Com 'los engegaria tots á dida!... Y va á la professó y diu la canalla: —Mira, tu; mira 'l rey Ferrán com balla!

¡Á mi ferme ballar, que quan viu era feya ballar als altres... No ho vol creure; preguntiu als jueus que jo vaig treure y que ara tornan... Ma lley sigué prou fera; apliqueula á la gent sagristanera.

Aixó debia dir; que Barcelona me tingué més respecte del que 'm té ara, y allavors jo hi faria bona cara. Mes si no fos aixís, junt ab la dona, l'hi donaria una pallissa bona;

regaria de sanch carrers y plassas, darrera meu lo dol ne seguiria, per allí ahont passés jo no hi creixeria l'herba may més, y mas guerreras massas detindrian lo ferro ab mas corassas...

Mes ¡ay! m' enfilo massa... si soch presa de la Mort... ¡ay carat! ja no hi pensava... ¡Adeu!... vaig á la llosa que 'm tancava. Disposi, si ma súplica es atesa, del segur servidor que sas mans besa:

FERRAN lo Católich +

Grandiós fou l'espectacle de la manifestació proteccionista del diumenje passat.

Trenta ó quaranta mil personas protestavan contra las ideas libre-cambistas.

Tots los cinch teatros ahont se reunia la manifestació se veieren plens de gom á gom.

Dava gust veure com lo poble feya us de un de sos ilegislables drets, y que tant sovint los governs tenen per convenient no deixarlos practicar.

Aquest sigle es lo de las estranyesas.

En la manifestació del diumenje passat, unas trenta ó quaranta mil personas demanavan una

cosa que 'ls han de concedir... tres dotzenas de homes.

Sembla que més natural... que aquestas dos ó tres dotzenas de individus anessin á demanar alguna cosa á aquells trenta ó quaranta mil.

Moltas botigas de robas tenien posat lo diumenje passat lo següent cartell:

«Cerrado para poder asistir á la grande manifestacion proteccionista.»

Un amic va ferme notar que algunas de aquellas botigas estavan plenas de generos estrangers.

Y jo vaig veure d'altres que á pesar del rétol tenian mitja porta oberta y algun dependent que suposo deurian esperar parroquians.

D' aixó se 'n diu nadar y guardar la roba.

Los fabricants alternavan molt contents y satisfets ab los treballadors, en la manifestació del diumenje.

Desde aquest dia tots los amos diu que serán bons minyons.

Ja no hi haurá plegos (*huelgas*), resolventse tot seguit y satisfactoriament las que hi ha á Mataró, Igualada, Barcelona, etc., etc.

Y també s'assegura que desde ara 'ls fabricants y 'ls industrials tots, al fer los preus dels productes, partirán de la base de pagar la má de obra als preus que siga necessari pera que l' obrer pare de familia pugui mantenirla, instruir-la y educarla sense tenir necessitat d'enviar la dona ni las criaturas massa tendres á las fábricas y talleres.

Si aixís fos, la gran manifestació del dia 25 haurá sigut verament proteccionista y haurá deixat un recort de aquells que no s'esborran may.

L' ENDEMÀ DE CORPUS

Encantat com un babau contemplant l'ou com ballava, vaig veure ahí que s'estava lo progressista don Pau; y sentintne di' al papau:

—Encara que 'l cap rebregui no ho entench per més que hi bregui;— l'hi clavo á las barbas d'ell: —¡Quan l'hi clavan pe 'l elatell es estrany que no ho conegui!

P. P. PLA

Ja no 's dará pe 'ls carrers la bola als gossos que vagin perduts.

Los que tingan de matarse, després que hagen sigut recollits y no reclamats, se 'ls hi aplicará un aparato eléctrich que produeix la mort instantánea.

Tot aixó 's fa per lliurar al home dels terribles efectes de la hidrofobia.

Donchs proposo que á tots los carlins que 's pugan alzar en armas se 'ls hi donga 'l tractament de gos perdut.

Molts s'estranyan de veure als jueus que han vingut á Barcelona anar tan bruts de cara y miserables de vestit.

A mí poch m'ha sorprés; acostumat á topar pe 'l carrer ab gent de hábit rich y cara neta, pero de fets no molt sans y potser conciencia bruta, ja esperaba que un dia ó altre per aquets malcuydats carrers trobaria algo diferent de lo acostumat.

No os fieu de las apariencias: mireu los expulsats de Fransa si 'n van de nets y ben arreglats.

EPIGRAMAS

—Home, diguim; per qué van trampas á la professó?... —Per mostrar que també 'n fan los ministros del Senyó.

Al passarne los gegants, la filla de la Menencia, á la que per alabarla sa mara no te prou llengua, com las barbas dels que 'ls duyan sortissen per la reixeta que tenen en lo vestit, va exclamar tota sorpresa: —Mamá, miris la geganta, té bigotis sota 'l ventre.

Rosendo ARÚS y ARDERIU.

CANTARELLAS

Ets dolsa com sucre, y fresca com l'aygua de treure arrugas; si 'm vols creure á mí, Carmeta, posat taula de aygua y sucre.

Com trovadó 't cantaré trovas fins que 'm clavin multas; pero noya, si m'insultas ¡¡á la Rambla!! 't respondré.

Tens la cara tan hermosa y un coló tan vermellat, que noya, te la comparo ab la lluna quan fa 'l plé.

PLAGAS DE BARCELONA

XARADA

Son parentas dos y tres, tres y hu es enfermetat, si encara no has trobat... lo tot es home de pes.

GEROGLÍFICH

× P I C I A
LO LO LO
+ + +
D J I N A N

FLAQUER

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

QUADRAT DE PARAULAS. — Aram. Rama. Amor. Mara.

ENIGMA. — La lletra *ene*.

GEROGLÍFICH. — Si la Sila Miá fa midó si fa ol á mí re 'm fa.

CORRESPONDENCIA

S. Martí. Aquell sonet es sobret. L' epigrama no fla. La poesia es fluixa, mal ritmada y poch de l' índole del periódich. Respecte á si l' advertencia va per V. fillat, no sabem que dirli; qui sia confrare... || J. T. y P. T. Vosté tira pel dret ab los versos y 'n fa que tenen una quarantena de sílabas. || Atsi am. (Tarragona). Ja li arribará 'l torn, home. Respecte l' enigma l' ha endevinat, pero á pesar de la seva desenigmalografia no te rahó ab lo nom que cita puig la ny es igual á. La poesia es fluixa. || Un estudiant de gramática. La xarada coixeja. || E. Tolosa y T. Diaz. Gracias per la enhorabona. || S. Piers. (Vilanova). Gracias, Anís una cantarella. || Un Ximplet. ¿Qué escriu á Sant Boy? || Noy Rich. Envihi sovint. || Un gramaticeida. Es massa fuell. || P. Alsina y Canals. La lletrata es llarga y poch correcta. Lo demés anirà. || C. Sulé. Es fluix. || A. Salabert. No serveix la poesia. Veurem de aprofitar algun epigrama. || L. Pujol y V. (Reus). Está bé. || Plagas de Barcelona. La primera carti es molt aprofitable, pero en quant á la segona sentim no poderlos servir. || Pintó de Vilanova. Home, vosté escriu massa y puleix poch. Envihi méns y 'l podrém servir més. No hi ha res correcte y vosté pot ferho. || Victor Soler. Lo desesperat nova. La pregunta y anacronica be. Lo demés veurem, que coixeja. || J. Guasch y E. (Vilanova). Los geroqlífichs son massa analitichs. Los epigramas fluixos. || Ruch Nafra y Xarau. (Vilanova). Lo geroqlífich gataix del mateix mal que l' anterior. Tenim entés que 'ls epigramas no son nous. Si no 'ns ho aclareix per ara no 'ls publicarem. || Un miquelet de Sant. Lo geroqlífich etá molt bé.

Lo célebre 'LITTRÉ' que propagá tota sa vida la Ciencia Positiva,
es portat al cel pe 'l bras relligiós, que se n' apoderá quan ja no era res...

Los que treballan tot l' any
ara portan lo fruyt dels seus suhors als que no fan res